

είμαι (ἐγὼ εἶμαι δυνατότερος - ώραιότερος - μεγαλύτερος αὐτοῦ) αὐτόθ. *Ἄλλον κακὸς - παχειὸς Εὐβ. *Ἄσ' ὀλωνῶν κι ἄλλο μικρὸν ἐν' τ' ἐμὸν τὸ μῆλον (τὸ ἰδικόν μου μῆλον εἶναι μικρότερον ὀλων) Τραπ. Δὲν πάου ἄλλον πέρα (περαιτέρω) Αἰτωλ. *Ἄλου κουντὰ - μπρουτὰ (πλησιέστερα) αὐτόθ. Κι ἄλλο 'κεῖ (ἀκόμη παρέκει) Κατπ. Κι ἄλλο κάτω αὐτόθ. Ἐκεῖνος ἄλλο σουμὰ ἐν' (πλησιέστερα εἶναι) Χαλδ. Τιθέμενον δὲ τὸ ἄλλο πρὸ τοῦ συγκριτικοῦ βαθμοῦ ἐπιθ. χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὑπερθετ. βαθμοῦ πολλαχ. : *Ἄλλον καλύτιρους (κάλλιστος) Ἡπ. *Ἄλου χειρότιρους (χειρίστος) Αἰτωλ. Πῆρι τὴν ἄλλου καλύτιρη τοῦ χουριού Ἡπ. || *Ἄσμ.

Τοὺς πλούσιους δίνει τοὺς πούλν κι τοὺς φτουχοὺς τοῦ λίγου κι τοὺς ἄλλου φτουχότιρους μοιράδι δὲν τοὺς βγάνει

Θεσσ. 5) Τὸ οὐδ., μετ' ὀλίγον, ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ μόνο Πόντ. : *Ἄλλο μόνο νὰ ῥχουναι (θὰ ἔλθω). 6) Τὸ οὐδ. ἐν ἐπαναλήψει ἄλλο... ἄλλο..., τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἀφ' ἐτέρου δέ Ἡπ. : *Ὅσο νὰ φτάσῃ 'ς τὸ σπῖτι, ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο, ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια κι ἄλλο ἀπὸ τὴν πείνα εἶχε καταντήσει μισοπεθαμένος. 2) *Ἄλλοιός, διάφορος σύννηθ. : *Ἐγινε τώρα ἄλλος ἄνθρωπος. Ἡ ἐπιμονή του εἶναι ἄλλο πρᾶμὰ σύννηθ. || Φρ. Γ'ῶ'κι ἄλλους κι ἄλλους (μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον) Θράκ. (Μάδυτ.) *Ἄλλος ἐξ ἄλλου ἔγινε (ὅλως μετεβλήθη) Ἡπ. *Ἐγινε ἄλλος τοῦ 'ξ ἄλλου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Γορτυν.) *Ἐγινε ἄλλος ἀντ' ἄλλου (ἐπὶ τοῦ ἐξοργισθέντος σφοδρῶς) Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Δίωνα 11,183,20 «Πρίαμος ἄλλος ἐγεγόνει μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν». 3) Διαφέρων, ἐξέχων Πόντ. (Χαλδ.) : *Ἀτὸς ἄλλος ἐν'. 3) *Ὁ κατόπιν ἄλλου τινὸς εὐρισκόμενος ἢ ἀκολουθῶν, ὁ ἐπόμενος τοπικῶς καὶ χρονικῶς σύννηθ. καὶ Κατπ. (Συνασσ.) Τσακων. : Λέγε ὁ ἄλλος μάθημα! (εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν). Τὴν ἄλλη μέρα - ἐβδομάδα θὰ ἰδωθοῦμε. Τὸν ἄλλο χρόνο τὰ σταφύλια θὰ γίνουν καλύτερα. Τὴν ἄλλη φορὰ τὰ ξαναλέμε σύννηθ. Τὴν ἄλλη τὸ πρωὶ (τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης) πολλαχ. Τ' ἄλλο σήμερα (τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος) Συνασσ. Τὰν ἄλλα ὁκρία (τὴν μεθεπομένην πρωίαν) Τσακων. Τ' ἄλλο ταχὰ (τὴν μεθεπομένην) Πελοπν. (Μάν.) Ταχὰ τὴν ἄλλη Κρήτ. || Φρ. Καὶ 'ς τὴν ἄλλη μὲ τὸ καλό! (κατὰ τὴν ἐπαναλήψιν τῆς αὐτῆς πράξεως νὰ εὐτυχῇς! Εὐχὴ) σύννηθ. 3) *Υπόλοιπος σύννηθ. : Ὅσοι πέθαναν γλύτωσαν, νὰ δοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τί θὰ γίνωμε. Τὰ ξώδεκα 'εἶ ἄλλα χρήματα. Κατὰ 'εἶ ἄλλα εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. γ) *Ἀδελφός (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑπολειπομένου) Κρήτ. : *Ἡρθε ὁ ἄλλος μας. Μωρή, φώναξε 'εἶ ἄλλου σου! 3) Πληθ., οἱ ἐν τῇ ξένη γῇ συγγενεῖς Κρήτ. : Νὰ 'ναι καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι μας! (εὐχὴ).

4) *Ὁ προηγούμενος χρονικῶς σύννηθ. καὶ Τσακων. : Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἦρθα 'ς τὸ σπῖτι σου, μὰ δὲ σὲ βρῆκα. Τὴν ἄλλη Δευτέρα εἶχαμε ἀρχιμηνιά. Τὸν ζήτησα τοῖς ἄλλες νὰ τὸν δῶ, ἀλλὰ δὲν ἦρθε (συνών. τοῖς προάλλες) σύννηθ. Τὴν ἄλλη ποῦ πέρνας δὲ μίλησες Χίος Ἀρρωστήκα τοῦρ ἄλλε (ἀρρώστησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν) Τσακων. Τ'ν ἄλλ' σημιρ'νῇ (τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος) Μακεδ. (Καταφύγ.) *Ἡ ἄλλ' σὰ σήμερα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰτωλ. Τ'ς ἄλλ'ς φουρᾶς (πρὸ ἡμερῶν) Θεσσ. 5) Ἐναντίος, κακὸς Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) : Φρ. *Ἐρριξε 'ς τὴν ἄλλη (ἐνν. μερὰ τὴν μὴ προσήκουσαν, τὴν κακὴν. Ἐπὶ τοῦ ματαιοπονήσαντος) Φιλιπούπ. 6) Διάβολος, κατ' εὐφημισμό. Πόντ. (Κερασ.) : *Ἀτώρα παίρει σε ἄλλος! (τώρα σὲ παίρνει ὁ διάβολος!) 3) Κακοποιὸν πνεῦμα, ἐξωτικὸν Πόντ. (Κερασ.) : *Ἀτώρα παίρ'νε σε οἱ ἄλλοι!

*ἄλλοσινιάζω, ἄλλουσ'νιάζω Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄλλοσινιάς.

Λέγω λόγους ἀσυναρτήτους, παραληρῶ. Συνών. ἀλληλογῶ, ἀνεμολογῶ, ἀνεμομιλῶ, παραλαλῶ, παραλογιάζω, παραλογῶ, παραμιλῶ.

*ἄλλοσινιάς ἐπιθ. ἄλλουσιγιός Χίος ἄλλουσ'νιός Χίος — Λεξ. Βλαστ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄλλοσε καὶ τοῦ οὐς. νοῦς. Τὸ ἄλλουσ'νιός καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἀφαιρεῖται ἢ περισπᾶται ἀλλαχοῦ καὶ δὲν προσέχει εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. Συνών. ἀφ'ηρημένος, χασονοῦσης. Πβ. ξεχασί-α-ρις, ξεχασμένος (ιδ. ξεχνῶ).

ἄλλουσσουσιν ἐπιθ. Λεξ. Βλαστ. ἄλλουσσουσιν-μους Λέσβ.

Ἐκ τῆς ἀορ. ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐς. σουσσούμι.

*Ὁ ἔχων ἡλλοιωμένην τὴν ὄψιν : Ἐγινε ἄλλουσσουσιν-μους ἀπὸ τ'ν ἀρρώστια. Συνών. ἀλλαξοπρόσωπος, ἀλλότρεος 3, ξαλλαγμένος (ιδ. ξαλλάζω).

ἄλλοτε ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἄλλοτες Ἡπ. Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σίφν. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. ἄλλοτι Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἄλλοτις Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἄοιτε Τσακων. ἄλλοτε Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Τριφυλ.) ἄλλοτες Ἀνδρ. Κάμπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) ἄοιτες Νάξ. (Φιλότ.) ἄλλοτι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄλλοτις Λέσβ. ἄλλοτας Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄλλοτε. Τὸ ἄλλοτε καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 65 (ἐκδ. Wagner σ. 65) «ἄλλοτε ἀτιμάζουν τον κι ἄλλοτε ἀτιμάζει». Ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὸ ὁπότε. Διὰ τὸ ἄλλοτας πβ. ἀφόντας, ὄντας κττ.

Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ἄλλην φορὰν ἐνθ' ἀν. : Ἄλλοτε νὰ μὴ τὸ κάμης. Ἄλλοτε ἦσαν καλύτερα τὰ πράματα. Τὸν εἶδα ἄλλοτε. Ἄλλοτε μᾶς ἔρχονται καὶ ἄλλοτε τοὺς πάμε (ὅτε μὲν... ὅτε δέ...) Ἄλλοτε νηστικός, ἄλλοτε διψασμένος κοιν. Ἀόιτες ποῦ 'μαστене μικροὶ Φιλότ. Ἄλλοτε 'τσεῖ τῆς ἄλλοτε 'δῶ Τρίκκ. Τοῖς ἄλλοτις (πρὸ ἡμερῶν. Τὸ ἀρθρ. τοῖς κατὰ τὸ τοῖς ἄλλες, τοῖς προάλλες) Ἀδριανούπ. || Φρ. Κάποντι κι ἄλλοτι (ἀργὰ καὶ κάποτε, μετὰ πολλὴν ὥραν, μετὰ πολὺν χρόνον) Βελβ. || *Ἄσμ.

*Ἄλλοτες ἦσαν οἱ καιροὶ | ὅπου σ' ἀγάπουν, λυγερὴ Κρήτ.

*Ἄλλοτας ἦτον ὁ καιρὸς ποῦ πάνα πετῶντας, τώρα μοῦ 'κόπαν τὰ φτερὰ καὶ πάω πορπατῶντας Σύμ.

ἄλλοτινὰ ἐπίρρ. Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλοτινός.

Κατὰ παλαιὸν νόμον, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν : Ἄλλοτινὰ πάει ὁ δεῖνα.

*ἄλλότινας ἀντων. ἀόριστος ἄλλότανος Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τῶν ἀορίστων ἀντων. ἄλλος καὶ τινάς.

Ἐτερος, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς ἓνα ἢ περισσοτέρους, ἄλλος.

